

Sygn. akt IV CSK 163/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. B. i R. B.

przy uczestnictwie Ł. Z., W. S., A. J.-K., Ł. S., A. S., Skarbu Państwa - Starosty [...] i Gminy Miasta C.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt VIII Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. orzeka, że uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie

UZASADNIENIE

Postanowienie Sądu Okręgowego w T. z dnia 8 maja 2013 r., wydane w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, wnioskodawcy E. B. oraz R. B. zaskarżyli skargą kasacyjną, która została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 172 ust. 1 i 2 w zw. z art. 336 k.c. „przez błędną wykładnię przesłanek zasiedzenia nieruchomości, w tym samoistnego posiadania” oraz art. 172 ust. 1 i 2 w zw. z art. 232 k.c. „przez błędną wykładnię wykluczającą zasiedzenie użytkowania”. Skarżący, powołując się na przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Wyjaśnili, że „zachodzi potrzeba wykładni obowiązujących przepisów w zakresie określenia przejawów działań posiadacza, które świadczą o „samoistności” posiadania oraz wyjaśnienia jak dalece posiadacz zmuszony jest faktycznie „władać jak właściciel”, aby uznać go za posiadacza samoistnego (...)”. Podnieśli także, że zachodzi konieczność „określenia charakteru wzajemnego oddziaływania przesłanek niezbędnych do stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości tj. samoistności posiadania oraz posiadacza”. Sformułowali ponadto szereg pytań dotyczących możliwości „zasiedzenia użytkowania wieczystego” oraz jego konsekwencji. Powołali się również na „potrzebę wyjaśnienia podstaw analogicznego zastosowania przepisów o własności nieruchomości do użytkowania wieczystego”.

W odpowiedzi na skargę uczestniczka Ł. Z. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawcy powołali się na występujące, ich zdaniem, w sprawie istotne zagadnienia prawne. Wykazanie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wymagało przedstawienia konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Przedstawione w skardze kwestie nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pytania o wykładnię bądź stosowanie przepisów prawa nie mogą być uznane za takie zagadnienia, gdyż w ogóle nie mieszczą się w tym pojęciu. Potrzeba dokonania wykładni prawa może wprawdzie stanowić przesłankę, o której mowa art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jednakże skarżący nie powołali się na nią ani nie przedstawili argumentacji jurydycznej, mogącej świadczyć o tym, że interpretacja powołanych w skardze przepisów prawa materialnego wywołuje w orzecznictwie sądów rozbieżności bądź budzi poważne wątpliwości. Uzasadnienie wniosku poza określonymi pytaniami bądź kwestiami przedstawionymi w sposób ogólny i nieskonkretyzowany nie zawiera wymaganej argumentacji prawnej, która miałaby świadczyć o tym, że w sprawie wystąpił jakikolwiek jurydyczny problem noszący cechy istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Należy dodać, że szereg postawionych w skardze kwestii wobec niepowołania w skardze podstawy naruszenia przepisów prawa procesowego, nie mogłoby podlegać analizie w postępowaniu kasacyjnym ze względu na związanie

Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Chodzi o wiążące, a zasadnicze dla rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, ustalenia, dotyczące przejawów posiadania właścicielskiego.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi należnych uczestniczce rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

[aw]